

джитѣ завоеванія и расщиренія на България. Андроникъ, като са укрѣпи въ Византия явно почена да са уклонява отъ изпълненіето на задѣженіето, което бѣ обреклъ Михаилу на Димотскыя съборъ. Михаилъ, като са опираше на родствѣнныя съюзъ съ Императорскыя домъ незакъснѣ да напомни Андронику неговитѣ обѣщанія. Той са поевн пакъ въ Тракія, като поведе войската си на-горѣ по теченіето на Тунджа къмъ Адрианполь и Димотика, и като прати да обадѣтъ Андронику, че завладѣва онѣзи частъ отъ Тракійската областъ, която му бѣше обреклъ, ако привземе Цариградъ. Намѣсто отговоръ, Андроникъ са озова въ Виза, и плашѣше Михаила, че ще му пресѣче пътя къмъ планината, и му предлагаше да свръшѣтъ работата съ бой.

И тукъ пазливыйтъ Михаилъ са рѣши по-скоро да отстъпи, нежели да приеме бой, и да има стзадѣ си сръбскытъ дружины, които плашахъ западнытъ области на България. Византийскытъ войски пакъ зехъ пограничны яградъ Ямболъ, който са обзрѣхъ на стражарница, отъ която си предполагахъ да съследвѣтъ Михайловытъ движенія; а самъ Андроникъ пребърза да са върне въ Византия, дѣто го выташе работата на мало-азіатскытъ Турцы. Немирыйтъ Михаилъ пакъ нападѣ на Тракія, достигнѣ до Адрианополската областъ и са расположи съ войската си при града Букелось. Не далечъ отъ тамъ при село Проватонъ ⁽¹⁴⁾ стягаше са войската Андроникова, който бѣ зель мѣрки за да разрѣши на

(14) Cantacuz i I; 324 у Палаузова, който и бѣжи, че селото Проватонъ (Праводи) въ Буджака, който са образува отъ сливането на рѣкытъ Тунджа и Марица, не трѣба да са смѣсѣ са Провадія, старо-българско Овечьскъ, което са нахожда въ горня България на пътя отъ Шуменъ къмъ Черно море.